

МЕТОДИКА ЗМІСТОВОГО СТРУКТУРУВАННЯ КОНЦЕПТУ

У статті репрезентовано комплексний аналіз підходів лінгвістів-концептологів до виділення компонентів змістової структури концепту; виявлено власне авторські інтерпретації питання та випадки авторського термінотворення у теоретичному дискурсі, проаналізовано спільність поглядів дослідників та еволюцію методики структурування концепту.

Ключові слова: методика, концепт, змістова структура концепту, компонент структури концепту.

В статье представлен комплексный анализ подходов лингвистов-концептологов к выделению компонентов содержательной структуры концепта; выявлено собственно авторские интерпретации вопроса и случаи авторского терминообразования в теоретическом дискурсе, проанализирована общность взглядов исследователей и эволюция методики структурирования концепта.

Ключевые слова: методика, концепт, содержательная структура концепта, компонент структуры концепта.

The article represents a comprehensive analysis of approaches of linguistic and conceptology scholars to distinguishing components of semantic structure of concept; it highlights original interpretations of the issue and cases of term-creation in the theoretical discourse; it analyses the integrity of scholars' views and evolution of methodology of concept structuring. There are several approaches to distinguish the structure of the concept. They are based on the fact that the concepts represent the semantic structures of various levels of complexity and abstraction and verbalize them in lexical system of language. Stratification of concept is expressed in the presence of several qualitatively different components (layers, dimensions, levels) in its structure. Various researchers disagree here about the number, nature and names of these layers. Numerous views on semantic structure of concept are developed by Yu. S. Stepanov, V. I. Karasik, I. A. Sternin, Z. D. Popova, S. G. Vorkachov, G. G. Slyshkin, N. F. Alefirenko, V. V. Kolesov, M. V. Nikitin, S. Ye. Nikitina, V. A. Maslova, A. N. Prykhodko, O. V. Rudakova, O. O. Makarovska, T. P. Vilchynska, M. V. Pimenova, V. L. Ivashchenko.

Key words: methodology, concept, semantic structure of concept, component of concept structure.

На сьогодні склалося кілька підходів до виявлення структури концепту. Усі вони ґрунтуються на тому, що концепти репрезентують семантичні структури різного рівня складності та абстрактності й вербалізують їх у лексичній системі мови.

Багатошаровість концепту виявляється у наявності в його структурі кількох якісно відмінних складників (шарів, вимірів, компонентів, рівнів). Думки дослідників розходяться тут щодо кількості, характеру та назви цих шарів.

Поняття змістової структури концепту видається не просто релевантним, а й актуальним на тлі здобутків когнітивної лінгвістики початку ХХІ століття. За визначенням К. С. Белоїної, структура концепту включає, крім смислового змісту, ще й оцінку, ставлення людини до того

чи іншого відображуваного об'єкта та інші компоненти: загальнолюдський, або універсальний; національно-культурний, зумовлений життям людини в певному культурному середовищі; соціальний, зумовлений належністю людини до певного соціального прошарку; груповий, зумовлений належністю мовної особистості до певної вікової та статевої групи; індивідуально-особистісний, що формується під впливом особистих особливостей – освіти, виховання, індивідуального досвіду, психофізіологічних особливостей [2].

Чисельні погляди на змістову структуру концепту на сьогодні висловили Ю. С. Степанов, В. І. Карасик, І. А. Стернін, З. Д. Попова, С. Г. Воркачов, Г. Г. Слишкін, Н. Ф. Алефіренко, В. В. Колесов, М. В. Нікітін, С. Є. Нікітіна,

В. О. Маслова, А. Н. Приходько, О. В. Рудакова, О. О. Макаровська, Т. П. Вільчинська, М. В. Піменова, В. Л. Іващенко. Аналіз їхніх концепцій показав, що, звісно, є розбіжності (інколи дуже суттєві) у трактуванні складу концепту, існують суто авторські інтерпретації питання, зустрічаються випадки авторського термінотворення в теоретичному дискурсі, проте можна говорити, що теорія структурування концепту розвивається в певному руслі, є певна спільність поглядів дослідників, відбувається еволюція методики структурування концепту.

Метою цієї статі є здійснення комплексного аналізу підходів лінгвістів-концептологів до виділення компонентів змістової структури концепту; виявлення авторських інтерпретацій питання та випадків авторського термінотворення в теоретичному дискурсі, аналіз еволюції методики структурування концепту. Тому завданнями аналітичної розвідки стали: вибрати матеріали найвідоміших лінгвістів-концептологів, проаналізувати їхні погляди, простежити еволюцію питання, що створить підґрунтя для впровадження цільної методології в механізми дослідження концептів.

У працях Н. Ф. Алефіренко концепт представлений як розумовий образ широкого структурного діапазону: по горизонталі – від узагальнених наочних образів до логічних понять, а по вертикалі – від поверхневих до глибинних смислових шарів [1, с. 3-13].

Бачення концепту як складного ментального утворення, яке включає два шари (поняттєвий і концептний), дає польська дослідниця О. Макаровська. На її думку, у першому шарі концепту відображено знання, отримані в результаті категоризації пізнаваних об'єктів, а в другому – «... відомості та думки, що акумулюють результати ментально-когнітивних та емотивних процесів, спрямованих на пізнання світу», а також особливості національного світовідчуття [10, с. 17].

На думку В. В. Колесова, смислово єдність концепту забезпечує послідовність його «прояву у вигляді образу, поняття та символу» [8, с. 107], де образ є психологічною основою знака, поняття відображає логічні функції свідомості, а символ – загальнокультурний компонент словесного знака [8, с. 42].

На оригінальний підхід до моделювання структури концепту натрапляємо у Г. Г. Слишкіна [18, с. 51-67], який пропонує асоціативну модель концепту, виходячи з того, що останній функціонує як процес безперервної номінації та реномінації об'єктів, появи нових і втрати старих асоціативних зв'язків між мовними одиницями і об'єктами, що їх вони номінують. Г. Г. Слишкін виокремлює в структурі концепту 4 зони – основні (інтразони, екстразони) і додаткові (квазізона і квазіекстразона). У трактуванні дослідника, номінативна щільність концепту є основною характеристикою його інтразони (сукупності вхідних асоціацій), а метафорична дифузність –

його екстразони (сукупності вихідних асоціацій) [18, с. 60].

Широко відомим є трактування моделі концепту Ю. С. Степанова, який стверджує, що концепт має багатошарову структуру й виокремлює три компоненти (або три «шари»): (1) «основну ознаку», «актуальний шар» концепту, в якому він «актуально існує для всіх носіїв мови як засіб їх взаєморозуміння і спілкування», (2) додаткову ознаку (кілька додаткових ознак), які є неактуальними й експлікуються у спілкуванні лише обмеженої соціальної спільноти, (3) «буквальний смисл» або «внутрішню форму», зазвичай зовсім не усвідомлювану, відбиту в зовнішній, словесній формі [19, с. 29-32].

Методика дослідження концепту, яку пропонує Ю. С. Степанов, передбачає послідовність таких процедур: 1) виявлення етимону слова, тобто дослідження дописьмової історії концепту; 2) вивчення кореневої групи, тобто групи слів, утворених від цього етимону; 3) аналіз основних похідних від кореня слова в діяхронії (епідигматичні зв'язки); 4) дослідження вживань цих слів на синхронному рівні (синтагматичні зв'язки); 5) виявлення парадигматичних зв'язків аналізованого слова-концепту; 6) зіставлення цього слова з аналогічним чи близьким словом-концептом в інших мовах [19, с. 42-67].

М. В. Нікітін виокремлює в структурі концепту образ, поняття (інтенціонал), когнітивний імплікаціонал і прагматичний імплікаціонал. Інтенціонал – «найближче значення» – є тим ядром значення, в якому об'єднані обов'язкові ознаки, на підставі яких предмети (ситуації) названі певним ім'ям. Імплікаціонал – необов'язкове значення – інша частина лексичного значення, яка має імовірність, можливість проявитися в певному контексті. До складу семантичних ознак імплікаціоналу можуть потрапляти й ознаки з малою часткою ймовірності експлікації, і навіть ознаки, що суперечать ознакам інтенціоналу [12; 13].

С. С. Нікітіна пропонує об'єднати два принципи опису концепту (структурний і функціональний), у зв'язку з чим виділяє особливі «підструктури» концепту – модуси [14, с. 54]. Першу групу утворюють операційні модуси, тобто модуси концептуальної систематизації світу (пор. з інтенціональним ядром). Другу групу складають речовий та ознаковий модуси концепту. Речовий модус модифікує зміст концепту ідеєю предметності, а саме уявленням про денотат як носія ознак: концепт «навантажують думкою про щось описуване». Ознаковий модус ускладнює концепт функціональним уявленням про ознаковість. Їх розрізнення зумовлене функціонально й залежить від того, чи виступає концепт як предмет думки або ж як опис предмета думки. Третю групу утворюють модуси екстенсії предмета думки, що ускладнюють концепт референційним компонентом [14, с. 56].

Т. П. Вільчинська розробила метод моделювання семантико-аксіологічного поля концепту,

запровадження якого значною мірою було зумовлене тим, що концепт охоплює не тільки зміст наївного поняття як суму інтегральних і диференційних ознак предмета, але й усю множину конотацій слова. Цей метод спрямований на моделювання й опис багатовимірності смислової структури концептів, яка містить не тільки поняттєво-дефініційний шар, але й образні, конотативні компоненти, зокрема емотивно-оцінні та асоціативні. Він дає змогу моделювати польову структуру концептів, виділяючи в ній ядро, приаєрну зону і периферію, та системно описувати багатовимірні концептуальні величини. Важливо, що цей метод не тільки демонструє переваги польової структуризації загалом, а й виявляє здатність акумулювати інші ефективні прийоми концептуального аналізу [3].

В. І. Карасик, моделюючи структуру концептів, виділяє в ній образно-перцептивний компонент, поняттєвий (інформаційно-фактуальний) компонент і ціннісний складник (оцінку та поведінкові норми) [6, с. 39]. Образний складник автор розуміє як «слід чуттєвого уявлення в пам'яті в єдності з метафоричними переосмисленнями» [7, с. 27]. Поняттєвий складник – це «сукупність істотних ознак об'єкта чи ситуації та підсумок їх пізнання» [6, с. 39]. Проте домінантним є ціннісний складник, оскільки він більш значущий в інтерпретації концепту.

С. Г. Воркачов виділяє в змістовій структурі концепту, крім образного (когнітивні метафори, що підтримують концепт у свідомості), поняттєвого (ознакова та дефініційна структура) та ціннісного складників, також значеннєвий складник (етимологічні асоціативні характеристики концепту), «зумовлений місцем, яке займає ім'я концепту в мовній системі» [4, с. 7], до якого входять також етимологічні та асоціативні характеристики імені концепту. У діахронії значеннєвий складник концепту розкривається як «етимологічна пам'ять слова», яка фіксує еволюцію внутрішньої форми лексичної одиниці, шлях її «етимона» [4, с. 124]. У синхронії його описують через внутрішньо-парадигмальну «рівнозначність» і «рівнозначність» лексико-семантичного варіанта цього імені: відношень синонімії та омонімії в межах відповідної словникової статті. До значеннєвих характеристик концепту входять також частиномовні реалізації імені концепту та його словотвірна продуктивність. Значеннєвою є й сам поняттєвий складник концепту.

На думку М. В. Піменової, дослідження концепту відбувається в кілька етапів: 1) аналіз лексичного значення і внутрішньої форми слова, яка репрезентує концепт; 2) виявлення синонімічного ряду лексеми-репрезентанта концепту; 3) опис способів категоризації концепту в мовній картині світу; 4) визначення способів концептуалізації як вторинного переосмислення відповідної лексеми, дослідження концептуальних метафор і метонімії; 5) вивчення сценаріїв, де дослідниця обмежує визначення сценарію як події, що розгортається у

часі і/або просторі та передбачає наявність суб'єкта, об'єкта, мети, умов виникнення, часу та місця дії [15].

В. О. Маслова пропонує розглядати концепт у вигляді кола з центром (ядром концепту – основним поняттям) та периферією (компонентами, які відображають культуру, суспільний досвід, індивідуальний досвід, прагматичні складники, конотації та асоціації). Структуру концепту вона інтерпретує як сукупність складників: загально-людського (універсального), національно-культурного (експліковано компоненти, що актуалізуються в культурному середовищі), соціального (компоненти, що актуалізуються завдяки належності людини до певного соціуму), групового (зумовленого належністю особи до певної вікової та статевої групи), індивідуально-особистісного (виявляє особливості освіти, виховання, індивідуального досвіду) [11, с. 58].

На думку А. Н. Приходька, структура концепту – тришарова: 1) ядро – поняттєвий складник; 2) перцептивно-образний складник; 3) ціннісний (валоративний складник). Поняттєвий субстрат концепту відображає його денотативну співвіднесеність з концептуальним референтом. Поняттєвий субстрат концепту становить фактуальну інформацію – пропозиційне знання, що спирається на мовну фіксацію (опис, визначення, дефініцію). Він може бути описаний за допомогою дефініційно-компонентного аналізу номінантів концепту. Перцептивно-образний адстрат – це ті знання, образи та асоціації, які виникають у свідомості у зв'язку з тим чи іншим денотатом. Він формується на підставі узагальненого образу, в якому закладені індивідуальний досвід і колективне знання. Ціннісний/валоративний епістрат – найголовніша іпостась концепту, зумовлена ставленням до нього, яке за визначенням має бути позитивним, оскільки спирається на ті духовні імпульси, які оживають у свідомості людини завдяки її належності до того чи іншого лінгвокультурного колективу [9].

Валоративний складник концепту базується на актуальності й оцінності. Актуальність реалізується в продуктивності використання мовних одиниць, які вербалізують концепт, наприклад, в частотності їх уживання в реальній комунікації, в т. ч. і у відносинах типу «стимул > реакція», «реакція > стимул». Аспект актуальності перевіряється кількісними методами, а оцінність – наявністю валоративного складника в денотаті мовної одиниці, що є ім'ям концепту, у властивих цій одиниці оцінних конотаціях, в її сполучуваності з оцінними епітетами. Наявність оцінного аспекту перевіряється методами компонентного та контекстуального аналізу [9].

І. А. Стернин і З. Д. Попова пропонують польову модель концепту за аналогією до польової організації значення слова (розвиваючи ідеї Е. Рош, Є. В. Рахіліної, Л. О. Чернейко та ін.) Вони виділяють 3 базові структурні компоненти

концепту: образ, який складається з перцептивного образу (зорові, тактильні, смакові, звукові, нюхові компоненти) та метафоричного [когнітивного] образу (когнітивні ознаки-компоненти); інформаційний зміст (дефініційний мінімум ознак, які визначають сутність концепту – диференційні риси, обов'язкові компоненти, основні функції) та інтерпретаційне поле (когнітивні ознаки, які інтерпретують основний інформаційний зміст концепту – оцінна зона, енциклопедична зона, утилітарна зона, регулятивна зона, соціально-культурна зона, паремійна зона) [16, с. 104-115].

Деталізуючи свої спостереження, І. А. Стернін розробляє теорію структури концепту в такому ключі: концепт має ядро та периферію. Ядро концепту складають базовий шар (чуттєвий образ – одиниця універсального предметного коду) та когнітивні шари – додаткові концептуальні ознаки, які впорядковуються за притаманними складові концепту когнітивними класифікаторами (форма, функція, розмір, матеріал тощо). Переферію концепту складає інтерпретаційна частина – сукупність слабоструктурованих предикацій, що відображають інтерпретацію окремих концептуальних ознак та їх сполучень у вигляді тверджень [20, с. 58-65].

Для аналізу-моделювання змістової структури концепту І. А. Стернін пропонує таку послідовність операцій: 1) визначення концепту, виділення його ядра; 2) виявлення ключових слів-репрезентантів концепту в мові (базових лексем-репрезентантів, лексем-вербалізаторів, мовних репрезентацій концепту); 3) вибірка та аналіз синонімів, симілярів та антонімів ключової лексеми; 4) аналіз семантики цих одиниць: а) основні семіми та б) основні й периферійні семантичні компоненти кожної семіми (тобто семи), в тому числі виявлені експериментальними методами; 5) віднаходження виявлених семем у різних номінативних реалізаціях – інших лексемах, синонімах, фразеологічних одиницях – та виявлення нових концептуальних ознак; 6) здійснення аналізу сполучуваності лексем, які об'єктивують концепт у мові, для виявлення нових складників концепту; 7) виявлення (на базі сполучуваності лексем) способів категоризації (когнітивні метафори) концептуалізованого явища; 8) представлення когнітивних метафор як змістових компонентів структури концепту у вигляді пропозиційних речень; 9) виявлення базового образу концепту за допомогою експериментальних психолінгвістичних методів; 10) виявлення периферійної зони змісту концепту; 11) аналіз неформальних визначень, тлумачень, трактувань концепту із контекстів, ситуацій; 12) виявлення інтерпретацій за пареміями, афоризмами, крилатими висловами; 13) виявлення інтерпретацій за цілими публіцистичними та науковими текстами [20, с. 58-65].

За О. В. Рудаковою, основні методи та прийоми дослідження змісту і структури концептів включають такі: 1) визначення ключового слова, що представляє концепт у мові; 2) побудова та

аналіз семантики ключового слова, яке вербалізує концепт у мові; 3) аналіз лексичної сполучуваності ключового слова; 4) експериментальні методики; 5) аналіз синонімів ключового слова; 6) побудова лексико-семантичного та лексико-фразеологічного полів ключового слова; 7) побудова дериваційного поля ключової лексеми; 8) побудова лексико-граматичного поля ключового слова; 9) аналіз паремій та афоризмів, які об'єктивують концепт у мові; 10) аналіз художніх текстів; 11) аналіз усного, розмовного слововживання; 12) контрастивний аналіз еквівалентних за прямим значенням лексем різних мов; 13) методи виявлення синтаксичних концептів [17, с. 61-69].

За визначенням В. Л. Іващенко, під змістовою структурою концепту можна розуміти спроектовану на окремо взятий фрагмент дійсності множинність елементарних факторних смислів, що існують у свідомості тієї чи іншої соціокультурної спільноти у формі сконденсованого смислового етимона – «смыслу-цінності». Звідси змістова структура концепту є її ціннісно-сисловою структурою [5, с. 60].

Дослідниця визначає такі макрокомпоненти змістової (ціннісно-сислової) структури: 1) онтологічні – власне когнітивний (знаннево-пізнавальний), емотивний (емоційний), конативний (поведінковий); 2) контекстуально-фонові – ідіо- / соціокомпонент, компонент епохи, факторні (факультативні) компоненти / компоненти факторної зумовленості. За цією концепцією, когнітивний компонент, або компонент знання/пізнання, відображає суттєві властивості предметів і явищ, а також взаємозв'язки між ними шляхом узагальнення, категоризації, порівняння, абстрагування, аналогії, екстра-(інтер)поляції; емотивний компонент – елементарний смисл, що інтеріоризує стале відношення (об'єктивне або суб'єктивне) між людиною (групою людей) і об'єктом, яке виникає на базі її (їх) соціальних/матеріальних та духовних потреб і репрезентується у формі емоційного тону вражень, власне емоцій або почуттів; конативний компонент/конатив – елементарний смисл, який інтеріоризує стандартні рухи, поведінкові та функціональні схеми, зокрема стереотипи поведінки, типові операції з різними предметами тощо, які зберігаються в структурах довготривалої пам'яті; ідіо- та соціокомпонент – елементарний смисл, що інтеріоризує особистісний та соціально значущий досвід як самопізнання і водночас суспільне знання, зумовлені факторами самоідентифікації/самоактуалізації та соціалізації; компонент комунікативної значущості – елементарний смисл, що є взаєморозумінням учасників комунікативної взаємодії, а також міжособистісного спілкування та мовної поведінки членів того чи іншого соціуму; компонент епохи – осмислення конкретно-історичних умов життєдіяльності соціокультурної спільноти; факторні компоненти / компоненти факторної зумовленості – осмислення особливостей географічного положення території проживання етносу та кліматичних умов,

екологічної ситуації, а також економічних, політичних, релігійних, правових та інших чинників. До основних формалізованих компонентів змістової структури концепту В. Л. Іващенко відносить: когнітему (когнітивний компонент), який містить [лого]епітему (формалізовану сукупність знань) та гносеми (формалізатор пізнання); емотему (емотивний компонент); конатему (конативний компонент); ідіологеми (ідіокомпонент, компонент ідіолекту); соціологеми (соціокомпонент, компонент соціолекту); етнологеми (етнокомпонент); лінгвокультурему (культурний смисл); топологеми, екологему, ідеологеми, міфологеми тощо (факторні компоненти) [5, с. 60-71].

Отже, більшість дослідників виокремлює в складі концепту інформаційно-поняттєве ядро, образ і деякі додаткові ознаки, що свідчить про

принципову подібність у розумінні структури концепту за різних наукових поглядів. Проте до розуміння власне змістової (ціннісно-сміслові) структури концепту нас наближає теорія В. Л. Іващенко, оскільки попередні дослідження охоплювали, як змістовий план аналізу, так і ментальний, а В. Л. Іващенко акцентує увагу тільки на ціннісно-сміслових компонентах в протиставленні їх до ментальних складових, які відображають перебіг психічних процесів у свідомості реципієнта.

У результаті виконаного дослідження ми доходимо висновку, що еволюція поглядів лінгвістів-концептологів призвела до якісного зсуву в розумінні концептуальних структур, до нової інтерпретації компонентів концепту, виділення ціннісно-сміслових складників.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алефиренко Н. Ф. Вербализация концепта и смысловая синергетика языкового знака / Н. Ф. Алефиренко // Проблемы вербализации концептов в семантике языка и текста : Материалы международного симпозиума, 22-24 мая 2003 г. – Волгоград, 2003. – Ч. 1.
2. Беломоїна К. С. Ціннісні концепти у сучасній медіа культурі / К. С. Беломоїна // Учені записки Тавричного національного університету ім. В. І. Вернадського – Серія: Філософія. Культурологія. Політологія. Соціологія. – Том 24 (63). – № 1-2 – С. 275–282.
3. Вільчинська Т. П. Розвиток концептосфери сакрального в українській поетичній мові XVII – XX ст. : автореф. дис. ... д-ра наук : 10.02.01 / Т. П. Вільчинська. – 2009. – 31 с.
4. Воркачєв С. Г. Счастье как лингвокультурный концепт / С. Г. Воркачєв. – М. : Гнозис, 2004. – 236 с.
5. Іващенко В. Л. Введення в когнітивну лінгвістику : навчальний посібник / В. А. Маслова. – М. : Флінта: Наука, 2004. – 296 с.
6. Карасик В. И. Языковая личность: аспекты лингвистики и лингводидактики : сб. науч. тр. / В. И. Карасик. – Волгоград : Перемена, 1999. – 195 с.
7. Карасик В. И. Иная ментальность / В. И. Карасик, О. Г. Прохвачева, Я. В. Зубкова и др. – М. : Гнозис, 2005. – 352 с.
8. Колесов В. В. Философия русского слова / В. В. Колесов. – СПб. : ЮНА, 2002. – 444 с.
9. Концепты и концептосистемы / А. Н. Приходько. – Днепропетровск : Белая Е. А., 2013. – 307 с.
10. Макаровска О. Концепты русской народной и национальной песни / О. Макаровска. – Познань, 2005.
11. Маслова В. А. Введення в когнітивну лінгвістику : навчальний посібник / В. А. Маслова. – М. : Флінта: Наука, 2004. – 296 с.
13. Никитин М. В. Курс лингвистической семантики / М. В. Никитин. – СПб. : Изд-во РГПУ им. А. И. Герцена, 2007. – 819 с.
14. Никитин М. В. Основания когнитивной семантики / М. В. Никитин. – СПб. : Изд-во РГПУ им. Герцена, 2003. – 321 с.
15. Никитина С. Е. О концептуальном анализе в народной культуре / С. Е. Никитина // Логический анализ языка. Культурные концепты. – М., 1991. – 192 с.
16. Пименова М. В. Методология концептуальных исследований / М. В. Пименова // Вестник КемГУ. Серия филология. – Кемерово : Кузбассвузиздат, 2002. – Вып. 4 (12). – С. 100–105.
17. Попова З. Д. Когнитивная лингвистика / З. Д. Попова, И. А. Стернин. – М. : АСТ, Восток-Запад, 2007. – 315 с.
18. Рудакова А. В. Когнитология и когнитивная лингвистика / А. В. Рудакова. – Воронеж : «Истоки», 2004. – 80 с.
19. Слышкин Г. Г. Лингвокультурные концепты и метакоцепты : монография / Г. Г. Слышкин. – Волгоград : Перемена, 2004. – 340 с.
20. Степанов Ю. С. Константы: Словарь русской культуры / Ю. С. Степанов. – 3-е изд., испр. и доп. – М. : Академ. проект, 2004. – 991 с.
21. Стернин И. А. Методика исследования структуры концепта / И. А. Стернин // Методологические проблемы когнитивной лингвистики : Научное издание / под редакцией И. А. Стернина. – Воронежский государственный университет, 2001. – 182 с.

© Стасюк Т. В., 2014

Дата надходження статті до редколегії 10.03.2014 р.

СТАСЮК Тегяна Валеріївна – кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри філології Дніпропетровського державного аграрно-економічного університету, докторант відділу наукової термінології ІУМ НАН України, м. Дніпропетровськ.

Коло наукових інтересів: соціокогнітивне термінознавство, когнітивна лінгвістика, лінгво-концептологія.